

endogsaa under det Maal, som den nuværende Regerings Forslag tilstræber. Derfor, den Udtalelse, det ærede Medlem Hr. N. Neergaard citerede af det ærede Medlem Hr. Moltesen, om, at det naturlige Spørgsmaal, der rejste sig nede i Genève, da man hørte Talen om, at Danmark vilde opgive sit krigsmæssige Udstyr: Hvem skal udfylde Hullet? England, eller hvem andre? — den hviler paa en ganske fejlagtig Opfattelse af, hvad der er skabt gennem Folkenes Forbund. Saadanne Udtalelser hviler paa den Opfattelse, at Folkeforbundet er et Instrument i Sejrherrenes Haand, et Instrument, som skal passe paa de besejrede. Men vi er ikke gaaet ind i Folkeforbundet som et Instrument i Sejrherrenes Haand, vi er gaaet ind i Folkeforbundet som noget helt andet, som en Nydannelse i Europa, hvorunder de besejrede og Sejrherrene skal leve fredeligt sammen og skabe en bedre Tilstand i Europa. Derfor beklager jeg ogsaa i allerhøjeste Grad de Udtalelser, hvormed det ærede Medlem Hr. Moltesen sluttede, at man ved at afføre sig krigsmæssigt Udstyr gjorde sig til en Eunukstat. Ved en saadan Udtalelse beskylder det ærede Medlem Versaillesstraktatens Ophævmænd for at have lemlæstet og gjort til Eunukstater Tyskland, Ungarn, Bulgarien og Østrig. Og dernæst, tror det ærede Medlem virkelig at kunne sige i vor Tid, at Krigsvæsenet er Tegn paa Liv, et Organ til Liv for Folkene og Verden? Det er en Spire til Død i den nye Tid. Det er underligt, at det ærede Medlem Hr. Moltesen ikke, da han kom med denne sin Slutningsudtalelse om, at han vilde gerne dø for det gamle Danmark, men han vilde ikke kunne udholde at leve i et nyt, afrustet Danmark, det er underligt, siger jeg, at det ærede Medlem ikke standsede allerede ved Begyndelsen af denne Sætning, fordi ligesom et Ekko af en gammel Stemme lød for hans Øren. Thi denne Udtalelse har jo lydt en Gang før her i Danmark. Hvem er det, der en Gang før har sagt dette, at han vilde gerne dø for det gamle Danmark, men han kunde ikke udholde at leve i det? Det har General Bahnsen; da han vendte sig mod Venstres Militærpolitik, da sagde han: Gennemfører man Nedlæggelsen af Københavns Befæstning, saa forlader jeg Landet! Det ærede Medlem Hr. Moltesen var endogsaa tilbøjelig til at gaa endnu videre, det syntes jo, som om det ærede Medlem ligefrem vilde forlade Livet, hvis man nu gik over til en ny Ordning. Jeg tror med Hensyn til hele denne Sag, at man ikke skulde smæde Bestræbelserne

for at tilvejebringe en anden Ordning med saadanne Ord som „Eunukstat“ eller „Fledføring“, Ord, der er i den Grad stridende mod det Værk, som forsøges opbygget i Genève. Jeg ønsker ikke, at de Mænd, der ønsker noget andet eller frygter noget andet — naar deres Opfattelse da er Udtryk for en ærlig Overbevisning —, skal smædes med nogen Art af Smædeord for den Tilstand eller den Organisation, de søger skabt i Landet. Derfor skulde de heller ikke gøre det overfor andre.

I Spørgsmaalet om Partiernes Stilling her paa Rigsdagen mente det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, at det var haarde Betingelser, det radikale Parti stillede Ministeriet, naar det sagde, at det var villigt til at give det parlamentarisk Flertal til en demokratisk Samfundspolitik. Da det dog er det, Statsministeren har anmodet om, kan det ikke være haarde Betingelser at sige, at man vil give ham parlamentarisk Støtte til en saadan Politik. I Ordene „demokratisk Samfundspolitik“ laa jo en Erkendelse, nemlig den, at det Parti, hvoraf Ministeriet er udgaaet, ikke repræsenterer et Flertal blandt Vælgerne og ikke har et Flertal i dette Ting; og at det, der kan ventes et Flertal for i denne Sal — fordi der er et Flertal blandt Vælgerne derfor —, det er netop det, som er udtrykt i Ordene „en demokratisk Samfundspolitik“. Det ærede Medlem Hr. Pürschel kom i denne Anledning ind paa en Omtale af Forholdene i England. Den Politik, som er ført i England, tilkommer det jo ikke os at kritisere, fordømme eller anbefale, men man har Lov til at sige, at den Politik, som førtes i England, og som førte til Valget og til Resultatet af dette Valg, er ikke den Politik, som Statsministeren her i Landet har anmodet om Tilslutning til. Den engelske Statsminister er lige fra sin Tiltræden gaaet ind for en isoleret Politik, for en Politik, der isolerede sig, og som søgte at finde paa en eller anden Maade et Flertal, saa længe som dette kunde gøres muligt. Hvorvidt det var en Politik, der strandede, fordi den havde indre Vanskeligheder, eller fordi den var baaret af et Overmod, troede, at man, skønt man ikke havde Flertallet, kunde handle, som om man havde Flertallet, og derfor faldt efter det gamle Ord om, at Overmod staar for Fald, skal jeg ikke komme ind paa, men jeg gør blot opmærksom paa, at det, der søges Tilslutning til her, er noget andet end den Politik, som det ærede Medlem Hr. Pürschel vilde drage en Sammenligning med. Og det, jeg har sagt i den Bemærkning, som det ærede